

HOMILIA DEL BISBE AGUSTÍ EN LA MISSA DEL CRISMA 2007

**Estimat Pare Abat
Germans preveres i diaques / Seminaristes
Religioses i religiosos
Germans tots ben estimats.**

Donem gràcies a Déu perquè ens torna a regalar aquesta nova ocasió de trobar-nos com a Església diocesana en la celebració de la Missa del Crisma! No podem amagar la satisfacció i el goig de veure'ns plegats al voltant de l'única font de vida, que és Jesucrist. Per què no gaudir de cor dels regals que ens fa el Senyor per al nostre consol?

El to i l'atmosfera de la celebració d'avui és brillant i encoratjador de debò. Hi contribueixen la Paraula proclamada, els signes i, sobre tot, la presència de tots i cadascú, pel que sou i, més encara, pel que signifiquen.

Tanmateix és un to i una atmosfera que contrasta cridanerament amb determinades sensacions que venen manifestant-se sovint entre nosaltres. Em refereixo a aquelles sensacions de cansament i lassitud, que deriven en capteniments de resignació, derrotisme, hipercrítica o d'evasió. Quan hom analitza aquests sentiments és fàcil trobar-ne l'origen, bé en un cert desencís després dels esforços il·lusionats i sincers d'una renovació segons el concili Vaticà II, o bé en l'enyor de temps passats, o bé en la constatació d'impotència davant d'una cultura prepotent...

No és el moment ara d'aquesta anàlisi. Però, si em permeteu, així com hem estat testimonis d'aquestes manifestacions, així també puc esmentar algunes experiències, viscudes al caliu dels contactes directes amb persones i comunitats, i que són com alenades d'aire fresc que ens ajuden a recuperar la il·lusió i donar gràcies a Déu. Ens fa viure trobar una mare de família o una avia que, amb llàgrimes als ulls manifesta el seu neguit perquè els seus fills o nets han perdut la fe, però que ella segueix mostrant-la "perquè, diu, algun dia comprendran qui els estima de debò i d'on brolla aquest amor". Ens manté l'alegria veure com uns feligresos s'estimen el seu bon rector i demanen al bisbe que no se li acudeixi de cap manera prendre'ls-el; com excusen les seves limitacions i estan

disposats compensar-les amb la seva col·laboració, “perquè, diuen, han ensumat que, amb la seva humilitat, els estima de debò com bon pastor”. Ens encoratja comprovar els esforços d’un sacerdot per acceptar els defectes d’un altre, sense trencar la fraternitat, i alhora no faltar a la veritat. També ens torna l’esperança rebre el testimoniatge d’un capellà que, esgotant al límit les seves possibilitats físiques i psíquiques, encara manté la il·lusió pastoral, tot i acceptant la incapacitat per fer tot el que voldria i feia quan es trobava en plenitud de forces. Ens omple de goig conèixer un adolescent o un jove que, tot acceptant el risc de patir la burla per part del professor o de companys, no té vergonya de manifestar a l’institut d’ésser creient en Jesucrist i que a més parla de la seva fe amb naturalitat i senzillesa. Ens torna la il·lusió veure un malalt terminal que encara balbujeja com pot el Pare Nostre; i parlar amb un agent de pastoral, que conserva l’alegria i es manté constant, encara que els resultats siguin minsos; i tenir notícia d’un matrimoni que ha aconseguit superar una crisi amb diàleg i amor renovat; i saber d’una religiosa gran que, dintre de les seves possibilitats, conserva viu l’ardor evangelitzador acompanyant en la fe adults i malalts; i veure laics que, tot i les seves ocupacions professionals i familiars, encara treuen temps per col·laborar desinteressadament amb la parròquia...

Per què m’ha semblat dir aquestes coses, com de ben cert podríem dir i vosaltres mateixos podríeu dir moltes més de semblants? Perquè entre nosaltres no val allò d’ésser optimistes o pessimistes davant la situació de l’Església o la societat, segons el tarannà psicològic de cadascú o segons la proporció de fets positius o negatius. He dit aquestes coses perquè, avui precisament celebrant la Missa del Crisma, recordem que el nostre goig i la nostra esperança no es un cop d’optimisme, sinó que rau en el fet de que entre nosaltres, en aquests detalls amagats de la vida, segueix viu el Crist, sobre el qual reposa l’Esperit. Aquell Esperit d’amor que ungeix i envia a la missió de dur la Bona Notícia als desvalguts, als captius la llibertat, als cecs el retorn a la llum i a proclamar l’any de gràcia i de perdó... (Is 61,1; Lc 4,18) Aquests, i un munió d’altres detalls, aparentment petits, que guarneixen la nostra vida de cristians, són la verificació de que realment som un Poble Sacerdotal, “dedicat a Déu i el Pare de Jesucrist” (Ap 1,6).

Els bisbes de Catalunya hem publicat un petit document intitulat “*Creure en l’Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor*”, que vol contribuir a il·luminar amb llum evangèlica la situació present. Mantenint el seu to positiu, aquest document crida, concretament en el número

8, a recuperar el tarannà missioner, qui li és propi a l'Església. És urgent, diu, anunciar Jesucrist com el nostre únic tresor i l'únic llevat que pot transformar també aquesta cultura d'avui; ens cal anar, per tant, a l'essencial, val a dir, la conversió radical del cor. Però res d'això es podrà fer, afegeix el document, si la nostra Església al seu torn no és evangelitzada i convertida, si no esdevé ella mateixa casa i escola de comunió.

Mirem que aquest missatge ve a ser la traducció pastoral del que avui ens ha suggerit al Paraula de Déu que ha estat proclamada: l'Esperit encomana Jesús una missió en favor de la humanitat desvalguda (l'evangelització, el servei als pobres...), però abans l'ha hagut d'ungir (Lc 4,18). Perquè la unció dóna l'ésser, del qual neix la missió. La unció de l'Esperit d'amor, aquesta unció del crisma que avui consagrem, ens fa ésser i viure com Crist vivent en el seu poble; des d'ella, i com a conseqüència, portem endavant la missió evangelitzadora en favor dels desvalguts... S'entén doncs que la constatació de tot aquell seguit de detalls de vida a la nostra Església és font d'esperança i de goig: encara que la bondat o l'Evangeli no es donen mai en estat pur, en tant que fets d'amor, són de debò floriment de la unció de l'Esperit, són rostres del Crist vivent, que a la vida d'aquest cristians va néixer en el baptisme, madurar a la confirmació i constantment renovat a l'Eucaristia; són, per tant, presències encoratjadores per a tothom. No tinguem por de dir i proclamar, amb agraïment i humilitat, que a la nostra Església hi ha Esperit Sant, que entre nosaltres vertaderament viu Jesucrist.

Voldria reblar aquesta crida a l'esperança afegint-hi un parell de breus consideracions.

En primer lloc, si creiem que això que hem dit és veritat, la constatació de rostres concrets del Crist entre nosaltres, no només ens renova l'esperança, sinó que també ens diu per on hem d'anar. No temem de fer tot allò que signifiqui "treballar la unció de l'Esperit", és a dir, tot allò que afavoreixi l'ésser i el viure com a cristians, el que ens defineix i dóna identitat, l'escolta i aprofundiment de la Paraula, l'esforç de conversió, la vida sacramental, la unitat en la fe. Perquè si de debò ens configura l'Esperit d'amor, és impossible que aquest Esperit deixi de brollar en missió d'amor.

En segon lloc, avui en aquesta celebració del Crisma i dintre el marc d'aquella empresa que ens ocupa enguany i l'any passat com a objectiu diocesà, no podem deixar d'esmentar un fet que ens entusiasma encara més. Avui beneïm uns sants olis i consagrem un únic Crisma per tota la diòcesi; cadascú se'l portarà a la seva

comunitat per fer-lo servir en l'administració dels sacraments. Ja sabeu la raó de perquè l'Església ho fa així: tot el Poble de Déu d'una església particular, on es realitza i subsisteix l'Església universal, ungeix amb el mateix crisma perquè és un i únic l'Esperit d'amor de Déu que viu en cadascuna de les parròquies, dels fidels, grups, ministeris o carismes. Per això avui celebrem la festa de la nostra comunió. Celebrem el que som, alhora que prometem el que hem de fer, cadascú en el seu lloc i segons la seva missió particular.

És la festa. Doncs, de la nostra Església. (Quan recordàvem aquells detalls que ens tornaven l'alegria, oi que eren variats i els seus protagonistes ben diferents? En canvi els reconeixíem com a fruits de la mateixa unció del mateix Esperit d'amor: ens pertanyen a tots, perquè son pedres del nostre mateix edifici comú, perles del nostre tresor, sarments de la nostra vinya, branques d'aquell arbre nostre, que anomenem "Església de Sant Feliu de Llobregat". Aquesta és la verdadera comunió, l'efecte de l'únic Esperit en la diversitat harmoniosa de formes i llenguatges...)

Hem escoltat un text d'Isaïes bell de debò en la forma i en el fons: tant els fidels que s'estimen l'Església, és a dir, Sió, com, en altre text, l'Església mateixa, la Jerusalem, núvia del espòs, són absolutament guarnits de festa. "(He estat enviat) a consolar tots els que estan de dol, a vestir d'alegria els qui porten dol per Sió, a donar-los una corona en lloc de cendra, perfums de festa en lloc de vestits de dol, en cants de triomf en lloc del desconsol". Uns vestits, una corona, uns perfums, uns cants, així és com ens vol el nostre Déu. No serà ornat artificios i superficial, sinó resultat d'aquella transformació interior que obra el seu Esperit en nosaltres.

Germans, la nostra Església viu i actua per la unció d'aquest Esperit. Però, si ens és permès de parlar així, l'Esperit Sant és més gran que l'Església, més poderós, més pur, més transparent, més penetrant... tal com l'oli del crisma que avui consagrem. Deixem-li fer.

El mateix Esperit que reposava sobre Jesús, el que vingué sobre Maria, el que omplí la comunitat dels deixebles a la Pentecosta, avui cerca una humanitat disponible, un lloc on dipositar la seva força. Demanem-li que ens miri, ens trobi dignes del seu amor i ens torni el goig de la seva salvació. Amén.